

Драченко. Драченко отива при Танасова и го кара да иде на учение. Последния не се мърдва отъ мѣстото си, като говори високо, че и ротния командиръ даже не се билъ отнасялъ тъй жестоко съ опълченцитѣ, както той — Драченко. Отъ тѣзи думи на Танасова, Драченко дохожда въ яростъ, спуща се, хваща жертавата си за долната джука и я влѣче къмъ пушката. Отъ това безчеловѣчно-влачение, джуката на Танасова се раскъсва и бликва кръвъ, като порой. Всичко това става, почти въ присѣдствието на ротата, която на стотина крачки, се занимава съ единично учение. Танасовъ окървавенъ отива при ротния командиръ да се жалва.

Ротния командиръ поручикъ Живаревъ привика ефрейтора Драченко, распитва го за случая, но Драченко безъ стѣснение, изопачава работата така:

— Когато азъ се занимавахъ съ Танасова и другаря му, той не искаше да ходи въ кракъ, не държеше пушката си на „плечо“, както трѣбва, и за това азъ се приближихъ до него и започнахъ да броя, но той пакъ не слушаше; тогава азъ му хванахъ крака съ цѣлъ да го поправа, а Танасовъ, като хвана пушката си съ двѣтѣ си ръцѣ, тъй силно ме тласна, щото азъ залитнахъ.

— Ну, довольно, довольно! Върви си глѣдай работата, му каза поручикъ Живаревъ.

Назначи се разслѣдване, отъ което се установи напълно лъжливостта на Драченковитѣ показания, а единъ цѣлъ взводъ потвърди ония на Танасова.

Слѣдъ всичко това, съ приказъ по дружината Танасовъ се отдаде подъ сѣдъ, за нанасяние ударъ на своето началство, при изпълнение на служебнитѣ му обязанности.

Започна се съдебното разбирателство. Поручикъ Живаревъ, който трѣбваше да се отведе, понеже подсъдимия бѣше отъ неговата рота, се стараше по всѣкий начинъ да искубне отъ свидѣлитѣ нѣщо въ полза на обвинението, но тѣ показваха каквото бѣха видѣли и веднѣжъ вече показвали на прѣдварителното слѣдствие. Само единъ отъ свидѣлитѣ, опълченеца